Smrť Dávidovho syna

Category: Písmo vyučuje
written by Drahoslav Vajda | 1. júla 2026

Ale teraz, keď zomrelo, načo by som sa ešte postil? Či ho azda môžem ešte vrátiť? Ja pôjdem za ním, ale ono sa nevráti ku mne.

2. Samuelova 12:23

V druhej Samuelovej knihe v kapitolách 11-12 je opísaný príbeh cudzoložstva kráľa Dávida s Batšebou, z ktorého sa im narodil syn. Prorok Nátan mu však oznámil, že tento ich syn zomrie a uviedol aj dôvod, prečo sa Hospodin tak rozhodol (verš 12:14).

„*A Hospodin ranil dieťa, ktoré porodila žena Uriášova Dávidovi, takže ťažko onemocnelo. A Dávid hľadal Boha prosiac za chlapca a postil sa, vošiel a ležal cez noc na zemi. Potom prišli starší jeho domu a zastali nad ním, aby ho zodvihli so zeme, ale nechcel vstať ani nejedol s nimi chleba. A stalo sa siedmeho dňa, že zomrelo dieťa*“ (verše 15-18).

Keď sa Dávid dozvedel, že dieťa zomrelo, ukončil pôst a prosby za chlapca: „*Vtedy vstal Dávid so zeme a umyl sa a pomazal sa a premenil svoje rúcho a vojdúc do domu Hospodinovho klaňal sa. A keď potom zase vošiel do svojho domu, pýtal si jesť, a keď mu predložili chlieb, jedol*“ (verš 20). Jeho služobnici nepochopili toto Dávidovo počínanie: „*Vtedy mu povedali jeho služobníci: Aká je to vec, ktorú si učinil? Pre dieťa, dokiaľ ešte žilo, si sa postil a plakal si, a teraz, keď zomrelo dieťa, si vstal a jedol si chlieb?*“ (verš 21). Dávid im to vysvetlil: „*A riekol: Dokiaľ ešte žilo dieťa, postil som sa a plakal som, lebo som povedal: Kto vie? Možno, že sa Hospodin zmiluje nado mnou, a dieťa bude žiť. Ale teraz, keď zomrelo, načo by som sa ešte postil? Či ho azda môžem ešte vrátiť? Ja pôjdem za ním, ale ono sa nevráti ku mne*“ (verše 22-23).

Posledná Dávidova vete *„Ja pôjdem za ním, ale ono sa nevráti ku mne“* je pre nás teraz stredobodom pozornosti. Čo ňou Dávid starším vysvetľuje? Dieťa zomrelo a Dávid sa prestal postiť a prosiť za dieťa, aby bolo uzdravené a žilo.

V Izraeli vedeli, že keď človek zomrie, odchádza do večnosti odkiaľ niet návratu. Verili tiež, že bude vzkriesenie mŕtvych, pri ktorom vzkriesení dostanú opäť svoje fyzické telá, v akých zomreli. Učili tiež, že mŕtveho je možné vzkriesiť v prvých troch dňoch po jeho smrti. Po troch dňoch mŕtveho človeka môže vzkriesiť už len Mesiáš. Tak učili farizeji a tak to vedela aj Marta. Tak argumentovala aj Ježišovi, keď prišiel k nim až po troch dňoch, čo bol Lazar mŕtvy (Ján 11:1-45, hlavne verš 24 *„A Marta mu povedala: Viem, že vstane pri vzkriesení, v posledný deň“* a verš 39 *„A Marta, sestra zomrelého, mu povedala: Pane, už smrdí, lebo je už štyri dni v hrobe*“.)

Smrťou sa duša človeka odpojí od jeho tela, opúšťa časnosť a odchádza do večnosti, odkiaľ niet návratu. Duša človeka po jeho smrti je nenávratne vo večnosti až do vzkriesenia, nemá žiaden kontakt s týmto materiálnym časným svetom a do tohto sveta sa už nenavráti. To v Izraeli vedeli prinajmenšom už v dobe Dávida, ktorý to hovorí svojím starším (*Či ho azda môžem ešte vrátiť?*). Dávid porozumel, že Hospodinovo rozhodnutie je definitívne a dieťa odišlo nenávratne do večnosti a tak *teraz, keď zomrelo, načo by som sa ešte postil?* Dieťa je vo večnosti a už sa k Dávidovi nevráti, a to isté – odchod do večnosti – očakáva aj Dávida. Dieťa vo večnosti už je a k Dávidovi sa viac nevráti. Dávid odchod do večnosti má ešte len pred sebou.

Odchod z časnosti do večnosti je nevratná udalosť. Z večnosti sa nedá vrátiť. To starším vysvetľuje Dávid: *„Ja pôjdem za ním, ale ono sa nevráti ku mne*“. Tak o mŕtvych píše aj Šalamún v knihe Kazateľ: „…[mŕtvi] *nemajú viacej nijakého podielu na veky v ničom tom, čo sa deje pod slnkom*“ (Kazateľ 9:6). Tiež verš „…*Lebo kto ho* [mŕtveho človeka] *dovedie späť, aby videl to, čo bude po ňom?*“ (3:22) a verš „…*Lebo kto oznámi človekovi, čo bude po ňom pod slnkom?!*“ (6:12).

Prečo o tejto udalosti píšeme?

V článku „Pôjdu deti do neba len preto, že sú deťmi?“ píšeme o jednom bludnom učení, podľa ktorého deti sa rodia ako bezhriešne bytosti. Inými slovami: Všetci ľudia sa rodia ako bezhriešne bytosti a keď zomrú ako deti, tak idú rovno do neba. hriešnikmi sa stávajú až pod vplyvom hriešneho prostredia. Ako argument na podporu tohto učenia sú použité aj Dávidove slová: *Ja pôjdem za ním, ale ono sa nevráti ku mne.* Argumentuje sa spôsobom, že o Dávidovi vieme, že to bol muž podľa Božieho srdca, Boh s ním uzavrel zmluvu a Dávid určite bude večnosť tráviť v Božom kráľovstve, v novom Jeruzaleme. Toto o Dávidovi je určite pravda, tak tomu veríme aj my ostatní. Na základe tejto skutočnosti o Davidovi sú jeho slová z verša 12:23 „Ja pôjdem za ním“ interpretované tak, že keď Dávid bude večnosť tráviť v nebi, tak tento jeho mŕtvy syn už tam je, lebo Dávid hovorí, že pôjde za ním.

Takáto interpretácia Dávidových slov a verša 12:23 je fantázia vykladača, ktorým údajne je McDonald, autor jednej výkladovej Biblie. Myšlienka, žeby tento verš mal potvrdzovať, že deti po smrti idú rovno do neba, je tomuto veršu vnútená. Tento verš ani jeho kontext nič nehovoria o spasení dospelých, či detí a ich konečnej destinácii pobytu vo večnosti. Túto argumentáciu, ako aj celé učenie o bezhriešnom narodení detí a toho, že ak zomrú ako deti, idú rovno do neba, treba jednoducho odmietnuť, zavrhnúť.

Celé toto učenie je falošné. Dávid porozumel, že keď dieťa už zomrelo, odišlo definitívne z časnosti do večnosti. Hospodinovo rozhodnutie o smrti dieťaťa, ako mu to oznámil prorok Nátan, je nezmeniteľné a on, napriek svojim prosbám, s tým už nemôže nič urobiť (*Či ho azda môžem ešte vrátiť?*). Táto pasáž veršov hovorí o Davidovej túžbe a snahe obmäkčiť Hospodina, aby dieťa nezomrelo, ale žilo.

Prechod na úvodnú stránku – Úvod

Prechod na články s témou Písmo vyučuje

Prechod na článok Kto pôjde do neba?

Prechod na článok Pôjdu deti do neba len preto, že sú deťmi?

Prechod na Nové články na stránke

Umiestené:12. augusta 2025